

ACH, ZOMER IN DUTJEBROEK! Welkom, welkom. Ruik de heerlijke geur van alle bloemen in het bos! Ruik de koeien, die hun hongerige lippen naar die bloemen uitsteken om ze van hun steeltjes te rukken. Die erop kauwen, ze doorslikken en weer oprispen, op en neer, heen en weer, van koeienbek naar maag en terug naar bek, uren- en urenlang, tot de bloemblaadjes, stampers en meeldraden tot de derrie zijn vermalen die de koeien eindelijk verteren. Sorry! Dat was goor. Maar hé, de bloemen hebben mooie namen. Vogelwikke en kaasjeskruid, herderstasje en look. Wilgenroosje, sleutelbloem, ooievaarsbek. En natuurlijk het

glazen muiltje, ook wel bekend als stiefmoedertje, penseebloem, veldviolet of akkerviooltje.

Als je de eerste twee boeken uit deze serie hebt gelezen, *De Vreselijke Twee* en *De Vreselijke Twee – Nog vreselijker*, weet je dat het akkerviooltje een bijzondere bloem is. Het is de officiële streekbloem van Dutjebroek. En als je dat weet, weet je vast ook dat het verboden is akkerviooltjes te plukken. Niet dat je ervoor de gevangenis in gaat... maar het wordt niet op prijs gesteld. Je kunt erdoor in de problemen raken.

Niet dat deze twee jongens zich daar ooit door hebben laten weerhouden. En dat zal niet gauw gebeuren ook.

Wow, wat veel viooltjes!

‘Een van ons ruikt naar kalkoen,’ zei Mick. (Hij is de jongen rechts.)

‘Wat?’ zei Nick. (Hij is die andere, de jongen links.)

‘Naar kalkoen,’ zei Mick. ‘Je weet wel, wat je met Thanksgiving eet? Een van ons ruikt daarnaar.’

‘O,’ zei Nick. ‘Ja. Dat ben jij.’

‘Wat?’ vroeg Mick. ‘Hoe weet je dat ik het ben?’

Nick wees naar Micks pak. ‘Je hebt er salie op zitten. En look. Daarmee smeer je de kalkoen in voor je hem braadt.’

‘Had je me niet kunnen waarschuwen?’ zei Mick.

‘Ik zei toch: alleen viooltjes.’

Dat was waar. Dat had Nick inderdaad gezegd. Maar toen ze die ochtend in het bos naar bloemen voor hun camouflagepak zochten, had Mick een beetje variatie wel cool gevonden. Een vleugje wit. Een paar tinten paars. Dus had hij ook wat look en salie geplukt, en zelfs wilde knoflook. Nu hij op zijn buik in een bed viooltjes lag, zwaar ademend en bakkend in de middagzon, begon hij daar spijt van te krijgen.

En als Mick ergens spijt van kreeg, deed hij meestal alsof hij nergens spijt van had.

‘Nou, ik vind nog steeds dat het er cool uitziet,’ zei Mick.

‘Ik vind het ook cool ruiken,’ zei Nick. ‘Ik ben gek op kalkoen.’

‘Wat zitten we dan te ruziën?’

‘Volgens mij maken we helemaal geen ruzie.’

‘Jij zei dat ik naar kalkoen rook!’

‘Jij zei dat je naar kalkoen rook,’ verbeterde Nick. ‘Ik heb helemaal niks gezegd.’

‘Hoe kun je dat zeggen terwijl je op dit moment iets zegt?’

Ze ruzieden nog een tijdje over de vraag of ze ruziemaakten.

Vlaktbij brak een tak.

Een jongen vloekte. Een andere jongen lachte.

Zowel Mick als Nick hield meteen zijn mond.

Ze doken met hun hoofd tussen de bloemetjes zodat ze bijna niet meer te zien waren in het weiland. Dat lag op een heuvel waarvandaan je uitkeek over een klein bosje. Mick en Nick kropen een eindje verder en zochten dekking achter een groot rotsblok. Daarvandaan konden ze het bosje bespioneren.

In het bosje was een open plek waar allemaal troep lag: geplette blikjes, uit elkaar gescheurde tijdschriften, een gekreukelde trui in een modderplas. Een oud mes, half in een boomstronk gestoken. Op drie boomstammen waren slordig geschilderde borden getimmerd.

De stemmen werden luider. Iemand vertelde een slechte mop. Er werd nogal vals een schunnig liedje gezongen. Toen verschenen er drie jongens in het bosje, lachend, duwend en trappend.

MIKE-COMPAGNIE ZEGT:
ONBEVOEGDE INDRINGERS
WORDEN DOOR ONZE
VUISTEN AAN
GORT GETIMMERD.

MIKE-COMPAGNIE ZEGT:
LEES NIET
VERDER EN
MAAK DAT JE
WEGKOMT!

MIKE-COMPAGNIE
ZEGT:
WE ZEIDEN:
NIET VERDER
LEZEN, DOMBO!

De Mike-compagnie.

Twee van de jongens waren bijna niet uit elkaar te houden. Ze droegen precies dezelfde legergroene broek en precies hetzelfde legergroene τ -shirt. Op hun precies hetzelfde hoofd stond precies hetzelfde legergroene soldatenmutsje. (Ze waren een eeneiige tweeling.)

Mick en Nick keken vooral naar de derde jongen: de langste, de grootste, de jongen die in zijn linkerhand een roestig kooitje droeg.

Deze jongen had op zijn τ -shirt een hele verzameling zware militaire medailles gespeld. Ze trokken de boord omlaag en lieten

het hele shirt lubberen. Hij zag er belachelijk uit, maar de hele Mike-compagnie (alle twee de leden) dacht daar anders over. Zijn medailles boezemden respect in. Het waren symbolen van macht. (Ze waren gekocht bij een tweedehandswinkeltje in Dutjebroek, vijf voor drie euro.)

De leider van de Mike-compagnie hing het kooitje aan een lage tak aan de rand van de open plek. Het schudde en rammelde.

Er zat iets in het kooitje.

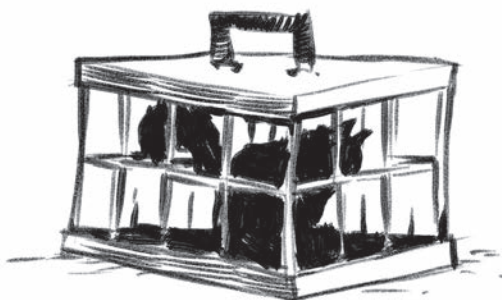
Het iets krijste.

Boven, achter het rotsblok, tuurde Mick reikhalzend omlaag. Hij wilde zien wat er in het kooitje zat.

Binnenin schoot een donkere schim heen en weer, en botste tegen de tralies. De leden van de Mike-compagnie gingen er lachend omheen staan. Een van de jongens porde met een stok in het kooitje. Er klonk meer gekrijs, gepiep en wild gekras.

Nick legde een hand op de schouder van zijn vriend. 'Wat is het?'

'Ik denk,' fluisterde Mick, 'dat het een eekhoorn is.'

'Stomme eekhoorn,' zei een van de jongens tussen de bomen.

'Ja, een eekhoorn,' zei Mick.

De leider van de Mike-compagnie had wel genoeg van de eekhoorn gezien. Hij liep naar de andere kant van de open plek, trok het mes uit de boomstronk en stak het er toen weer in.

Kennelijk was het een soort teken.

De andere twee jongens waren meteen stil.

De leider wees naar een van de twee. 'Hijs de vlag, Loopgraaf.'

'Ja baas, majoor Barsman,' zei Loopgraaf, die eigenlijk Daan heette.

'Mooi,' zei majoor Barsman, die eigenlijk Bart Barsman heette. (Als je de eerste twee boeken in deze serie hebt gelezen, had je dat zelf vast ook al bedacht.)

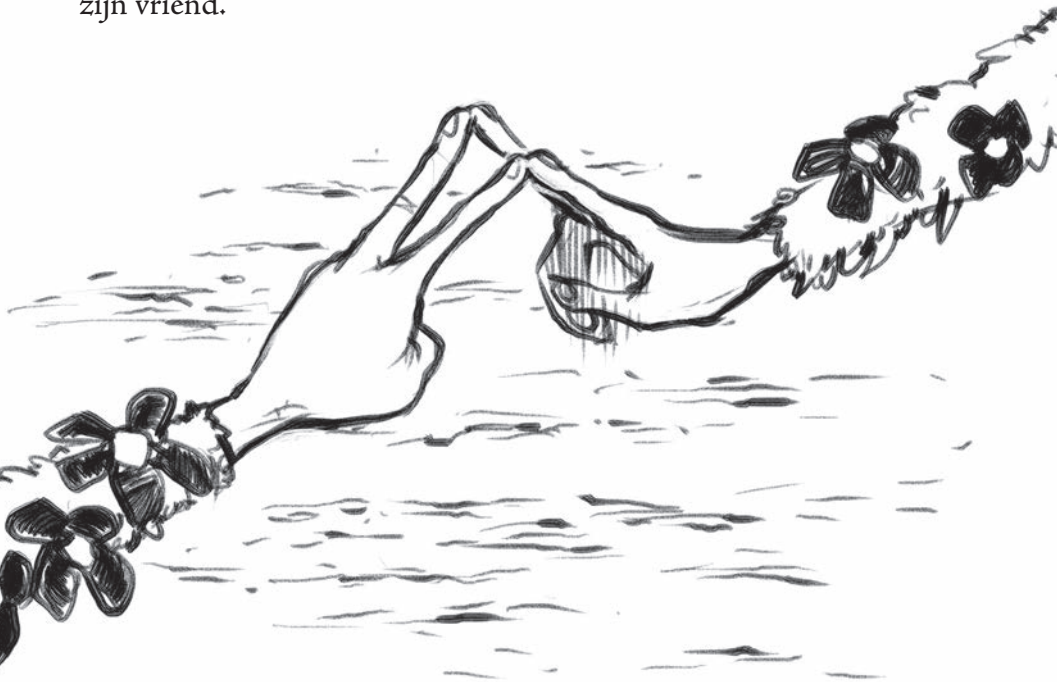
Loopgraaf haalde een opgevouwen vlag uit zijn rugzak. De Mike-compagnie keek plechtig toe terwijl hij in een boom klom, de vlag uitvouwde en over een grote tak hing.

Op de vlag stond het witte skelet van een ratelslang op een zwarte achtergrond.

Op zijn schuilplaats tussen de viooltjes keek Mick grijnzend naar Nick. Hij stak twee vingers omhoog.

Nick grijnsde terug en legde zijn vingertoppen tegen die van zijn vriend.

Als je de eerste twee boeken in de serie hebt gelezen, weet je wat er nu gaat gebeuren. En zo niet, dan lees je het nu: Bart Barsman en zijn mannen staan op het punt het slachtoffer te worden van een goeie grap.